

VRIENDSCHAP EN LIEFDE

VRIENDSCHAP EN LIEFDE
Jack & Anouk

Jaimie Pisonier

deel één uit een feelgoodserie over het leven tussen familie en vrienden

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veeelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is. De in het boek opgenomen personages zijn fictief. Overeenkomsten met bestaande personen berusten louter op toeval.

juli 2019

© 2019 Jaimie Pisonier

Auteur: Jaimie Pisonier

e-mail: jaimie.pisonier@telenet.be

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: Theo van Rijn

Drukwerk: mijnbestseller.nl

www.mijnbestseller.nl

isbn: 978-94-638635-0-6

BOEKDEEL EEN

Jack & Anouk

1

Anouk voelde een duw in haar rug en werd gedwongen om de kamer te betreden.

‘Thomas, dit is fout.’

‘Dit is mijn afdeling en hier kan ik doen wat ik wil. Waarom zwijg jij niet gewoon? Neem plaats op die stoel.’

Aarzelend bleef ze staan, maar de plotse druk van zijn vingertoppen op haar schouders maakte dat ze opnieuw bewoog.

‘Ik was toch duidelijk, of niet? Ga zitten.’

Haar blik was nu gefocust op één kant van de ruimte: ramen van muur tot muur en van vloer tot plafond.

‘Thomas, iedereen kan je zien. Je zal er niet onderuit komen.’

‘Anouk, sstt, je kunt maar beter gaan zitten.’

Ademen lukte haar niet meer. Haar keel voelde aan als grof schuurpapier. O, nee, help! Zijn handen omklemden nu haar bovenbenen.

‘Noukie, relax, maak het jezelf makkelijk zou ik zeggen.’

Met haar linkerhand greep ze naar het bruin gelakte bureau naast zich, maar zijn hand was net een seconde sneller en viel boven op die van haar.

‘Wil je graag merken hoe dit meubelstuk onder je huid voelt?’

‘Thomas, stop ermee! Onmiddellijk.’

Ze hoorde hem in de lach schieten, voelde hoe hij haar zachtjes over haar bovenarmen wreef en haar vervolgens voorzichtig uit de stoel overeind trok.

‘Sorry meid, kom hier. Noukie toch, ik was je aan het plagen. Dat weet jij toch ook wel, we kennen elkaar al zolang.’

‘Goh, Thomas, ik weet niet hoor. Jij bent een goede toneelspeler.’

‘Oké, nu terug naar de orde van de dag. Wat vind je van dit kantoor? Nu nog wel even van meneer Verbeeck, maar binnenkort van ...’

‘Thomas, niet zeggen, want je laat mij watertanden. Het duurt nog weken voordat meneer Verbeeck met pensioen gaat en zowel jij als ik weten nog steeds niet wie hem mag opvolgen.’

‘Ik ben er zeker van dat jij die promotie zal krijgen. Je hebt er drie jaar lang hard voor geleerd, dat is meneer Jacobs echt niet ontgaan.’

Ze legde haar wijsvinger tegen zijn mond, draaide haar hoofd richting de deur en verstijfde bij het horen van de naderende stemmen. Wat nu? Ze mochten hier immers niet ongevraagd zijn.

‘Thomas ...’

‘Maak ruzie, verhef je stem tegen mij en loop het kantoor uit. De rest regel ik wel.’

2

Jack beseftte dat hij alweer te laat ging komen op zijn wekelijkse afspraak en ook al wist hij verdomd goed dat zijn maat Nathan absoluut niet met laatkomers overweg kon, had hij nooit een manier gevonden om deze slechte gewoonte af te leren. Hij nam met een soepele behendigheid het stuur van zijn terreinwagen in zijn linkerhand, draaide het parkeerterrein van het gemeentelijk park op en bracht zijn truck tot stilstand naast de Jeep van Nathan. Bij het openen van het portier kwamen de geluiden van spelende kinderstemmen hem al tegemoet. In de verte zag hij Nathan die ijsbeerde over het basketbalplein. De weerman mocht deze ochtend dan wel hebben gemeld dat het vandaag een mooie lentedag zou worden, maar als hij naar Nathans gezicht keek, zag hij de donderwolken van gisteren weerspiegeld. Hij blies eens goed uit, nam een grote hap verse lentelucht in zijn longen en begaf zich vol goede moed naar het veldje.

‘Jack, eindelijk! Wanneer ga jij nu eens leren om ergens op tijd te komen?’

‘Nathan, kalm jongen. Je zo druk maken is slecht voor je hart. Trouwens, ik zie Dane toch ook nog niet?’

‘Jack, nog sterker. Jullie wonen samen en jullie kunnen je geen van beiden aan een afgesproken uur houden.’

Dane was inderdaad een tijdje voor hem vertrokken, dus waar hing die nu weer uit?

‘Nathan, komaan, niet zeuren, hè, terwijl wij wachten kunnen we alvast een balletje gooien. Ja, toch? Kom, smijt die basketbal maar.’

Hij kon nog net op tijd bukken om de bal te ontwijken die Nathan met brute kracht naar hem smeed.

‘Oké, je wil mij graag iets duidelijk maken? Ik heb het begrepen.’

Berg je maar, want zodra ik de basketbal uit die stekelige bosjes heb gevist, krijg je hem zo hard naar je kop gesmeten dat je dagen later nog steeds met hoofdpijn zal rondlopen.'

Binnensmonds vloekend en voorzichtig stapte hij de braamstruiken in. Hij probeerde de venijnige doornen ervan te ontwijken en precies op het ogenblik dat hij met de punt van zijn rechterschoen de bal raakte, bracht geritsel en beweging in de bossen hem bijna uit balans. Zijn ogen scanden vluchtig het bosgedeelte. De toppen van de groene planten verderop zwiepten nog steeds heen en weer. Hij zette zich schrap voor de ongetwijfeld grote hond die zo dadelijk tegen hem ging opspringen, maar alles wat hij zag was ... een konijntje dat weghuppelde. Hij bleef even perplex staan gapen, want dat zo een klein dier zoiets groot kon laten bewegen vond zelfs hij te gek voor woorden. Met een lach op zijn gezicht hield hij de bal stevig onder zijn voetzool en rolde hem het grasveld op. Na het afkloppen van zijn korte broek en T-shirt, nam hij de basketbal in zijn beide handen, zwaaide zijn armen achter zijn hoofd en katapulteerde de bal met een felle kracht naar Nathan. Te laat merkte hij Dane op, die blijkbaar ineens achter zijn maat stond en gefascineerd de andere kant opkeek.

'Dane, pas op: bal!'

De buiklanding van zijn vriend deed hem bijna in zijn broek doen van het lachen.

'Jack, smeerlap, dat scheelde maar een haar!'

'Sorry! Hij was voor Nathan bedoeld.'

Het kraken van de takken achter hem maakte dat hij ogenblikkelijk ophield met lachen. De spieren rond zijn ruggengraat werden kort aangespannen. Hij draaide zich vliegensvlug om, staarde nogmaals naar het bosgebied, maar ook deze keer zag hij niets. Hij schudde zijn rug- en nekspieren los, keerde zich langzaam weer om, maar kon de neiging om nog eens achterom te kijken niet onderdrukken.

Anouk stormde met luide stem het kantoor van meneer Verbeeck uit, in de hoop dat de boosheid die Thomas haar had aangeraden, beter uit de verf kwam. Ze had nog maar een voet in het gangpad gezet toen ze hem opmerkte, daar links aan het einde. Eric-Jan van Dijk: blond haar, blauwe ogen, slank figuur, netjes gekleed. Een knappe man, alleen jammer dat zijn karakter niet bij zijn mooie uiterlijk paste, wist ze uit ervaring. Hij was in gesprek met meneer Verbeeck en beide heren keken naar haar. Er be kroop Anouk een angstgevoel, want de manier waarop de havi ksogen van meneer Verbeeck haar aanstaarden, gaven aan dat hij wist van het zojuist gepasseerde voorval. Kon ook niet anders, want haar acteertalent was echt niet om over naar huis te schrijven en ze stond ook niet bekend als ruziemaker, dus waarschijnlijk was ze daarmee al door de mand gevallen.

Ze keerde de heren de rug toe en hoopte vurig dat ze niet werd teruggeroepen. Na een meter of twee kon ze rechts een andere gang inlopen. Daar hield ze halt, legde haar handen op haar gezicht en ademde diep in en uit voordat ze verderop de hoek om liep. De lift kwam net aan op de verdieping waar zijzelf zo snel mogelijk vanaf wilde. Ze kroop tussen de andere wachtenden in en nam plaats achteraan tegen de glaswand.

De liftrit duurde niet lang, toch was er voldoende tijd geweest om haar collega's te observeren: sommigen hadden moeite om hun lach in te houden, anderen staken hun hoofden dicht bij elkaar, begonnen te fluisteren en wierpen haar vervolgens een zijdelingse blik toe. Door dit alles kreeg ze opnieuw een vreemd gevoel over zich heen, want ook al kende ze niet iedereen persoonlijk, toch wist ze instinctief dat zij, Anouk van Aalen, de roddel van het kantoor was geworden.

Bij het openen van de liftdeuren wilde ze het liefst de jongeman voor haar eruit duwen en naar haar kantoor rennen, maar voordat ze daar belandde greep de angst haar opnieuw bij de keel. Ze kon immers niet anders dan voorbij de archiefruimte lopen. Er was gewoon geen andere weg om bij haar werkplek te komen. Ze sloot haar ogen en wenste dat Mirjam, bijnaam Mie Roddel, niet aan het werk was, maar het geluid van de kopieermachine deed haar meteen huiveren. Mirjam was in het gebouw en al wist Mirjam iets, dan was het hele bedrijf binnen vijf minuten op de hoogte. Ze had net het puntje van haar neus voorbij de deuropening gestoken of Mie Roddel verscheen er al met heel haar volumineus postuur in.

‘Wel, wel, Anouk. Dat had ik niet van jou verwacht. Jij en Thomas samen in het kantoor van meneer Verbeeck.’

‘Hallo Mirjam. Thomas en ik hebben niet ...’

‘O, nee, dat zeg ik ook niet.’

‘Mirjam, stop met die knipoog. Het is niet zoals je denkt dat het ging. Ik bedoel ... Ik kan het niet uitleggen. Och, laat ook maar, ik moet dringend aan het werk gaan.’

Ze haaste zich langs Mirjam en plaatste haar voeten zo snel voor elkaar dat ze waggelend door de gang liep. Mocht ze op voorhand hebben geweten wat ze vandaag allemaal zou moeten ondernemen, had ze nooit deze halflange kokerrok aangedaan. Ze had juist de rand van haar bureau vast en plofte neer op haar stoel toen haar telefoon rinkelde. Het nummer van meneer Verbeeck verscheen in het display. Thomas! Ze was gewoonweg vergeten dat die daar nog ter plaatse was. Misschien had hij de roddel ook gehoord en belde hij daarover?

‘Thomas? O, pardon, meneer Verbeeck. Ja, natuurlijk. Ik kom zo spoedig mogelijk terug naar uw afdeling.’

De gedachte dat Thomas nu waarschijnlijk ook in de problemen zat, maakte dat ze direct opsprong uit haar stoel. Ze rechtte haar rug, streek met haar handen haar kleren glad en begon met een snel kloppend hart aan haar terugreis.

Jack hield de basketbal dribbelend onder zijn hand, verplaatste zich in een zigzagbeweging over het plein tot aan de basketbalring, maar in plaats van zich te concentreren op het maken van een punt, liet zijn oplettenheid hem in de steek en bleef verdere actie achterwege. Zijn aandacht veranderde van koers en hij gluurde tussen de bomen naar het parkeerterrein verderop. Hij zakte door zijn knieën om zo een beter beeld van een groep jongeren te krijgen die naast een zwarte auto stond. Waarom stond dat voertuig foutgeparkeerd terwijl er nog vrije parkeerplaatsen beschikbaar waren en waarom wees er een jongen naar zijn terreinwagen? Zijn zenuwstelsel schakelde hiermee niet direct terug in relaxmodus, integendeel, het wakkerde juist opnieuw de achterdocht in hem aan, dat prangende gevoel waar hij al achttien jaar lang mee rondliep. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om zo een scherper beeld te krijgen, maar helaas zonder voldoende resultaat. Hij was enkel een klein detail rijker geworden: de bestuurder droeg een pet en overhandigde iets aan de wijzende jongen. Hij voelde een stevige greep op zijn schouder en sprong bijna in Danes armen.

‘Dane, verdomme gast.’

‘Jack, serieus. Alles oké, maat? Wat mankeer jij vandaag?’

‘Ik? Niks.’

Blijkbaar werd niet alleen hijzelf kribbig van zijn gedrag. Hij nam de bal onder zijn arm, stompte tegen Danes schouder en wees naar Nathans kwade gelaatsuitdrukking.

‘Ik denk dat we maar moeten stoppen voor vandaag. Ik moet binnen een uur op de manege zijn en ik wil nog ergens iets te eten halen.’

‘Nee, Jack, wacht! Geef de bal. Zie je die jongedame daar op

de bank zitten? Komaan, die is toch te mooi om zomaar te laten vertrekken? Ik ga haar even begroeten.'

Hij gaf de bal aan Dane, keerde om en stapte op Nathan af. Op weg naar de parkeerplaats telde hij in stilte tot drie, maar dat cijfer haalde hij niet, aangezien Nathan op nummer twee zijn oordeel al had uitgesproken.

'Hebben jij en Dane ooit al eens een echte lief gehad? Je weet wel, zo eentje die er 's morgens bij het ontwaken ook nog is?'

'Nathan, je moet ze versieren, een goede avond mee beleven en dat is het. Je moet er niet mee trouwen, hè.'

'De dag dat een van jullie trouwt, betaal ik het feest. Alles erop en eraan, maar ik kan je nu al verklappen dat ik niet veel geld kwijt zal zijn.'

'Nathan, jongen, zeg nooit nooit. Wie weet ...'

'Jack, kijk! Die jongen daar ...'

Hij zag de jongen die daarstraks naar zijn truck wees vanachter zijn pick-up vandaan komen en meteen naar de donkerkleurige auto stappen. De tiener kreeg opnieuw iets aangeboden van de chauffeur, maar zodra die in de gaten kreeg dat er toeschouwers waren, scheurde hij met zijn zwarte BMW de parkeerplaats af.

Jack wilde met de tieners gaan praten, maar toen hij vlakbij was, sprongen ze allen op hun fiets of brommer en verdwenen. Hij haastte zich naar zijn auto, controleerde alles van boven tot onder, gleed met zijn handen over de carrosserie en constateerde dat er zich niets abnormaals bevond.

'Jack, je doet vandaag anders. Is écht alles oké?'

'Ja, Nathan, alles is goed. Dane heeft het daarstraks ook al gevraagd.'

Hij moest natuurlijk bij zichzelf vaststellen dat het niet zo was en toegeven dat zijn argwaan een tikkeltje lastig begon te worden. Geïrriteerd draaide hij zich om en zag Danes bezorgde blik.

'Jack, ik weet het niet hoor. Is het niet beter als we Serge inschakelen?'

'Nee! Laat de politie hierbuiten, Dane, ik meen het! Ik moet nu

naar de manege, maar eerst ga ik een broodje halen want ik val bijna flauw van de honger. Tot later.'

Anouk marcheerde de lift uit. Met een korte, scherpe bocht draaide ze de hoek om en botste tegen de borstkas van haar collega, John Cornelissen. Hij zag er absoluut niet goedgemuurd uit, dus haar frontale botsing deed hem waarschijnlijk geen plezier.

‘Sorry. Gaat het? Ik ben nogal gehaast.’

‘Gestrest, is dat geen beter woord voor je?’

‘Ja, dat ook. Ik moest direct naar het kantoor van meneer Verbeeck komen.’

‘Ik kom net bij meneer Jacobs vandaan. Die was ook gehaast, ik mocht niet eens gaan zitten, want ik kreeg direct mijn ontslagbrief voorgeschoteld.’

‘Is meneer Jacobs hier? De grote baas, nu, op deze afdeling?’

‘Yep, ze zijn hier nauwgezet en heel selectief het personeelsbestand aan het opschonen vanwege besparingen binnen het bedrijf. Hé, maar zolang je niets verkeerd hebt gedaan, hoef jij je toch niet ongerust te maken?’

‘Laten we hopen op het beste. Ik vind het wel erg voor jou. Hopelijk vind je snel een andere baan?’

‘We zien wel. Jij in elk geval sterkte zo dadelijk daarbinnen.’

Ze stond nu op exact dezelfde plek als eerder op die ochtend, voor de deur van een kantoor waar ze vanmorgen niet mocht en nu niet wilde zijn. Ze plaatste haar handpalmen tegen elkaar, haar duimen onder haar kin en haar neus tegen haar handen. Ze was net met gesloten ogen aan een schietgebedje begonnen, toen de deur openzwaaide en haar naam luid echode tegen de kantoor-muren. Met knikkende knieën betrad ze de grote ruimte tot ze stilstond voor het zware meubilair. Ze begroette eerst op vriendelijke toon het afdelingshoofd, daarna keek ze rechts van zich in

het gespannen gezicht van Thomas, die het woord *sorry* mimeerde. Aansluitend keek ze links van haar op een ander bekend gezicht en dacht even een schijnheilige lach te bespeuren. Trouwens, wat deed Eric-Jan hier eigenlijk? Bij het horen van enkel haar voor- naam keek ze direct verontrust naar meneer Verbeeck.

‘Anouk, ik heb je teruggedroepen omdat ik iets heb vernomen. Het kan volgens mij niet door de beugel en het zal echter niet zonder gevolg blijven, vrees ik.’

Alles om haar heen begon te draaien, de grond onder haar voeten bewoog en ze had het gevoel alsof iemand de verwarming had aangedraaid. Ze trok aan de kraag van haar blouse met de gedachte dat ze dan extra zuurstof binnenkreeg en schudde haar hoofd om het troebel zicht dat ze plots voor haar ogen zag te laten verdwijnen. Er moest ook iets met haar gehoor zijn, want de mannenstemmen klonken van ver.

‘Mevrouw Van Aalen, gaat het met u? Heeft u een glaasje water nodig of wilt u naar het toilet om u op te frissen?’

‘Nee, dank u. Het gaat wel. Ik was alleen niet voorbereid op het krijgen van mijn ontslag en al zeker niet op deze manier.’

‘Wie heeft het hier over ontslag? Tenzij u dat zelf graag wil indienen natuurlijk?’

‘U zei toch ... Ik heb toch iets verkeerd gedaan in uw ogen?’

‘Is er iets waar ik geen weet van heb, maar wel moet weten? Ik had het over het contract van meneer van Dijk.’

‘Sorry, ik volg u niet, vrees ik.’

‘Meneer van Dijk heeft mijn openstaande functie van personeelsmanager al gekregen van meneer Jacobs. Met andere woorden: de openstaande job is bezet, er kan intern niemand nog solliciteren op deze vacature. Het is gebeurd buiten mijn medeweten en ik ben niet gemachtigd om het ongedaan te maken.’

Ze wist niet of ze haar tranen kon verbergen, laat staan tegenhouden. Al die jaren hard studeren gewoon in de prullenmand gesmeten. Familiebezoeken annuleren, verjaardagen van vrienden moeten afzeggen, na een vermoeiende dag op het werk jezelf

nog tot in de avondschoon in de schoolbanken slepen ... Allemaal voor niets. Ze voelde een hand op haar arm, ze keek ernaar, maakte van haar duim en ringvinger een bruggetje, klemde deze om zijn pols en legde Eric-Jans' hand op de armleuning van zijn stoel. Ze staarde nu in de blauwe ogen van de persoon waar ze ooit haar vertrouwen en hart aan had verloren, maar het in duizend stukjes had teruggekregen. Zakelijk als ze was opgevoed stond ze op, boetseerde een valse lach op haar gezicht en feliciteerde haar collega met zijn nieuwe job.

'Meneer Verbeeck, indien u er geen bezwaar tegen heeft, wil ik graag terug naar mijn eigen afdeling.'

'U kunt gaan. Mevrouw van Aalen, het spijt mij oprecht.'

Ze hoorde voetstappen achter zich, ze herkende het geluid van zijn stappen en ze voelde hoe hij zijn arm rond haar schouders klemde.

'Anouk, dit is niet hoe ik het je wilde vertellen, laat het mij zelf even uitleggen.'

Ze schudde zijn arm van haar schouders en bleef hem aanstaren.

'Mijn vader heeft bij de bekendmaking van zijn ziekte aan het afdelingshoofd, toen nog meneer Jacobs, gevraagd om goed voor mij te zorgen en erop toe te zien dat ik financieel veilig zat, daarom kreeg ik deze baan.'

Moest ze nu blijven staan en luisteren naar hoe hij zijn geluk formuleerde? Of wilde ze hem voor eens en altijd, hier en nu, op zijn plaats zetten met de woorden die in haar hoofd spookten? Zij was niet dat soort vrouw, maar hij was wel dat soort man die het slechtste in haar naar boven haalde, dus misschien moest ze eindelijk maar eens opkomen voor zichzelf en hem zijn vet eens geven.

'Jij krijgt een prima functie en daarbovenop een gigantisch groot kantoor. Dit alles zonder jezelf te hoeven bijscholen, jij hebt nooit aan de telefoon moeten luisteren naar een boos familielid omdat je voor de zoveelste keer een bezoek afbelde of een klein

meisje deed huilen omdat je geen tijd had om naar haar verjaardagsfeestje te komen ... Nee, jij hebt het gewoon zo in je schoot geworpen gekregen en door jou worden er hier elke dag brave mensen ontslagen en waarom? Omdat jouw vader, dan nog niet eens jij, hè, connecties had binnen dit bedrijf. Daar is een woord voor: vriendjespolitiek. Of nee, een hele zin: smeerlapperij en daar hoor jij bij!

Nog voor hij iets kon antwoorden, legde ze hem met een handgebaar het zwijgen op. Achter haar rug hoorde ze luid applaus en gegrinnik. Thomas vermaakte zich schijnbaar kostelijk om hun debat en kwam op haar afgestapt.

‘Noukie, dat had ik nooit van jou verwacht hoor. Hoe voelde dat, mijn dappere meid?’

‘Thomas, ik zou liegen als ik zei dat het niet fijn was. Kom, gaan we ergens eten, want ik heb er trek van gekregen.’

‘Jazeker en ik trakteer je op een ijsje, omdat je zo flink was.’

Lachend en gearmd lieten ze Eric-Jan met zijn gekwetste trots achter.